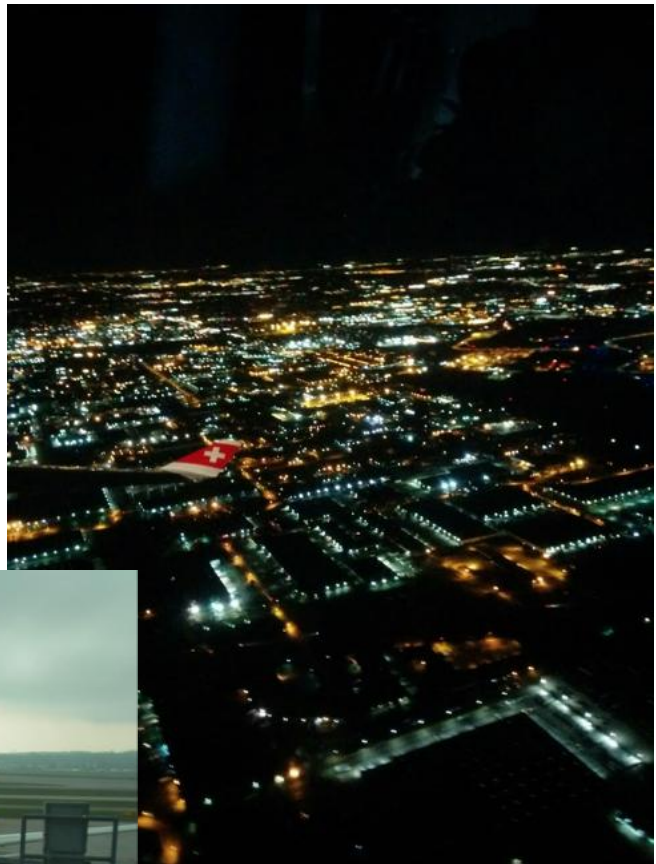

Czechago 23. 11. - 3. 11. 2015

Odlet - pátek 23.10.2015

V pátek 23.10.2015 se celá delegace sešla na pražském letišti Václava Havla mezi terminály 1 a 2 v 8 hodin ráno. Po shledání a rozloučení s rodiči jsme přímo zamířili k hromadnému odbavení a bezpečnostní kontrole. Následující hodinu volného času v bezpečnostní zóně jsme využili rozmanitě. Někdo pozoroval letadla, někdo se posadil v kavárně a někteří prostě jen doháněli spánkový deficit v nejbližší odpočinkové zóně s vědomím, že příštího Wi-Fi připojení se jen tak nedočkáme. Kolem desáté hodiny jsme se sešli u gatu, o půl hodiny později následoval hodinový let Airbusem A319 společnosti Swiss Air. Let se opozdil, takže jsme v Zürichu měli naspěch, abychom stihli následující let. K přesunu mezi terminály jsme použili vláček bez řidiče, který nás venkovskými melodiemi uvítal

ve Švýcarsku. Po absolvování další kontroly jsme se dostavili ke správnému gatu, nastoupili do většího Airbusu A330, který se stal naším útočištěm na následujících 9 hodin. Bavili jsme se všelijak. Hraní

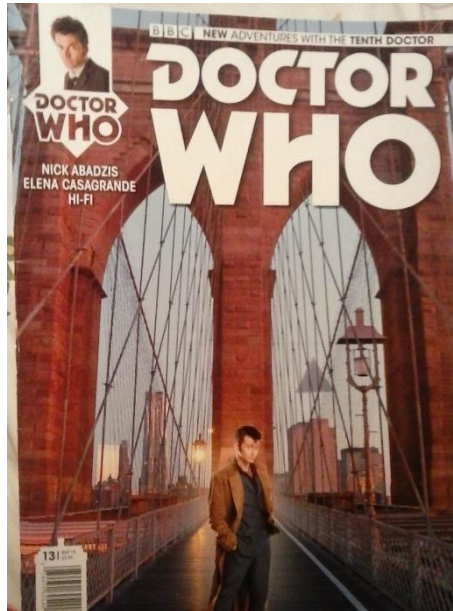
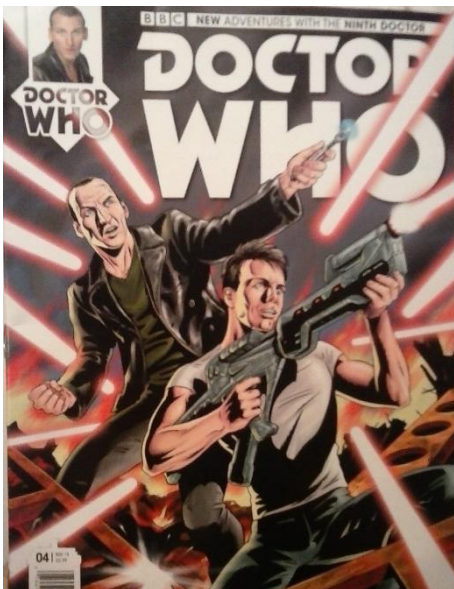
her a sledování filmů na palubním zábavním systému střídalo požívání čokolády, kterou nás švýcarský dopravce pravidelně zásoboval. Kolem 4. hodiny odpoledne středoamerického času, jsme dosedli na dráhu letiště O'Hare v Chicagu. Absolvovali jsme registraci a výslech celních úředníků, vyzvedli jsme svá zavazadla a pak jsme už jen čekali na naše rodiny. Ty nás tou dobou už očekávaly, ale na zcela jiném místě, takže jsme si na shledání chvíli počkali. Byli jsme vřele přivítáni (moje rodina mě vítala s obrovskou cedulí „Welcome Tomáš“ i s diakritikou a v barvách české vlajky) v USA a rodiny nás odvezly k sobě domů, kde na nás čekala teplá večeře. Konkrétně já jsem ještě absolvoval rychlokurz pečení amerických sušenek. Po úvodním seznámení s domem a předání dárků jsem šel spát.

Sobota 24. 10. 2015

Po té dlouhé cestě letadlem jsme – žádný div - prospaly téměř půlku dne, takže první jídlo, kterým jsme zahájily den, byl nakonec jakýs takýs snídaňo-oběd. Po jídle jsme s naší „mamkou“ vyrazily na obhlídku okolí. První jsme se stavily v parku, jehož jméno jsem bohužel zapoměla, kde se nám dostalo malé přednášky o místní kultuře a pak moji pozornost upoutala veverka, které, jak jsme později, byly všudypřítomné. Narazili byste na ně zkrátka všude.

Pak následoval dotaz, kam tedy půjdeme dále. První nám padl do oka můj později oblíbený „comic shop“ v nedalekém okolí. Po té, co jsem stačila zhlédnout všechny ty úžasné věci, jako např. Komiksy na téma Doctor Who, mini figurky postav z Hannibala, atd., jsem usoudila, že jsem pravděpodobně v ráji. Jestli existuje nebe, tak pro mě vypadá přesně takhle. Nemohla jsem odolat si něco nekoupit...

Naše cesta dále pokračovala do knihkupectví, kde se zas v ráji pro změnu cítila hlavně Adlét. I já si ale přišla na své. Každopádně po té, co jsme ukojily naši zvědavost, nastal čas na další jídlo. Tentokrát tak trochu pozdní oběd cca ve 4 hodiny odpoledne. Po nějaké době bloumání jsme se usadily v maličké restauraci. Nakonec jsme obě s Adlét skončily u celkem klasického grilovaného čedaru s hranolky. Po jídle jsme se pomalu vydaly na cestu zpátky – do nového prozatímního domova...

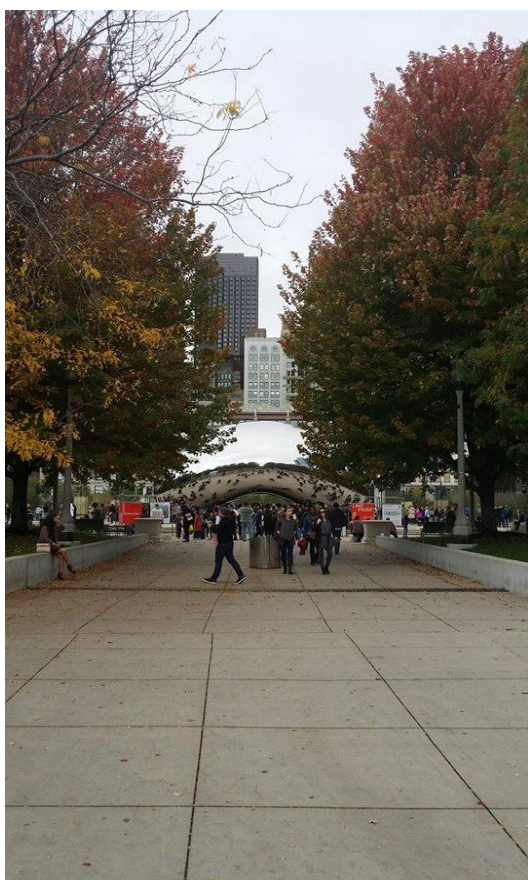

Neděle 25.10. 2015

Ráno jsme se já i moje rodina časně vzbudili, dali si snídani a poté jsme se šli připravit na cestu. Pat s Paulem mi řekli, že potřebují zkontrolovat svoji chatu v Michiganu, a tak jsme se vydali na cestu. Jízda měla trvat něco okolo hodiny a půl a já ji, vzhledem k časovému posunu, celou prospal. Ještě předtím, než jsme přijeli na místo, jsme se zastavili v místní restauraci na burger, který byl úplně nejlepší na celém světě.

Poté jsme se vydali na chatu, která je bývalá farma, ale už se na ní nic nepěstuje, a tak ji Pat s Paulem využívají jako odpočinkové místo. Byl tam naprostý klid a jediné, co jste tam mohli slyšet, byly zvuky přírody a sem tam nějaké projíždějící auto. Po chvíli strávené v naprostém tichu jsem se šel projít po farmě. Mezitím Paul s Pat zkoumali všelijaké věci, jestli jsou v pořádku a tak dále. Asi po hodině jsme se vydali opět na cestu zpět do Chicaga. Tentokrát jsem cestu neprospal a mohl jsem se pokochat krásami jezera Michigan.

Kolem 16. hodiny jsme dorazili do mého nového domova. Pat začala připravovat večeři. Zbytek dne jsme strávili povídáním a po večeři jsme se usadili všichni společně u televize.

Pondělí 26.11.2015

Dnes byl náš první den v jedné z nejlepších středních škol v Chicagu – Walter Payton High School. Škola je větší než naše (okolo 3000 studentů), ale zásadní rozdíl je v lidech. Všichni do jednoho jsou velmi milí a komunikativní lidé – jak profesori, tak studenti.

Nejprve jsme se seznámili s novými kamarády a společně se nasnídali.

Pak jsem byl na hodině tělocviku a historie a další hodinu jsme hráli hry se studenty. Tělocvik se od našeho liší asi jenom počtem lidí, je jich víc, jinak je velmi podobný. Historie byla skvělá, nebyla nudná, profesor byl zábavný a všechny to velmi bavilo.

Po škole jsem byl s americkými studenty ve městě, to bylo taky fajn, ale večer přišlo to nejlepší.

NHL! Společně s mym host-dad jsme vyrazili na zápas Chicago Blackhawks x Anaheim Ducks. Atmosféra v hale byla dechberoucí a rozhodně na to jen tak nezapomenu.

Úterý 27.10.2015

V úterý ráno jsme se všichni sešli na zastávce metra v části Chicaga, která se jmenuje Pilsen. Tato oblast se jmenuje Pilsen, protože byla v roce 1840 osídlena německými a irskými imigranty. Poté se do této části města nastěhovalo mnoho imigrantů z České Republiky. Avšak dnes je Pilsen obývána především hispánskými imigranty.

Nejprve jsem se šli podívat na kostel, který se jmenoval „Chrám svatého Víta“. Poté jsme pokračovali naší procházku hlavní ulicí. Cestou jsme viděli spoustu hezkých starých budov, které byly pomalovány krásnými malbami. Dokonce jsme cestou potkali pána, který zrovna kreslil na zeď. To se nám zdálo moc zajímavé, a tak jsme se u toho museli pozastavit. Jelikož počasí nebylo zrovna nejlepší, tak jsme se všichni těšili do mexické restaurace.

Když jsme došli do restaurace, dlouho nám trvalo vybrat si jídlo z bohatého jídelního lístku. Na výběr byla spousta mexických specialit. Nakonec jsme si všichni vybrali jídlo a všem to moc chutnalo. Po celou dobu našeho obědu vládla skvělá atmosféra.

Po obědě jsme se vydali na cestu do muzea Mexického umění. Protože jsme tam byli v době před svátkem „Day of the Dead“, tak v muzeu byla věnována výstava slavným lidem, kteří zemřeli. Výstava byla pestrá a dozvěděli jsme se spoustu zajímavých věcí.

Večer jsme šli na konzulát navštívit českého konzula. Byl to velmi sympatický pán, který nám řekl podrobnosti o své práci a ochotně nám odpověděl na všechny naše dotazy.

Poté jsme se chtěli všichni podívat na Willis Tower, ale vzhledem k tomu, jak škaredé bylo počasí, tak jsme se rozhodli, že tuto budovu navštívíme jiný den.

Středa 28. 10.2015

Tenhle den jsme se přidali k studentům Paytonu, abychom trochu poznali jejich školu. My co bydleli spolu se studenty jsme si ráno užili hodinu navíc. V mém případě jsem byl rád, protože jsem tak měl možnost poslechnout si zkoušku sboru, který ohromil Álejáky minulý rok. U mě jako nejlepší zvítězila skladba Northern Lights. Pak následovala hodina Španělštiny, ze které jsem si bohužel odnesl málo, no ale musím uznat, že řešili dost složitá témata jako například nelegální imigraci nebo chudobu mezi Hispánci v USA.

Hned po škole jsme vyrazili do centra, kde jsme si sehnali oběd poblíž Chicago Water Tower. Někteří vyzkoušeli známou Chicágskou deep-dish pizzu.

Pak už přišel čas na plavbu po řece a jezeru Michigan s výborným komentářem. Chicago jsme poznali i pro jeho přezdívky. „The Second City“ – město shořelé a znovu vybudované jako moderní - desítky mrakodrapů jako jsou Willis Tower, John Hancock nebo Trump Tower; a „The Windy City“ – ten vítr jsme cítili při cestě na vlastní kůži.

Po výletu jsme se rozešli každý svým směrem. Já se vydal zpátky do školy, kde připravovali divadelní hru „1984“, kterou studenti Paytonu uvidí až po našem odjezdu.

Čtvrtek 29.10.2015

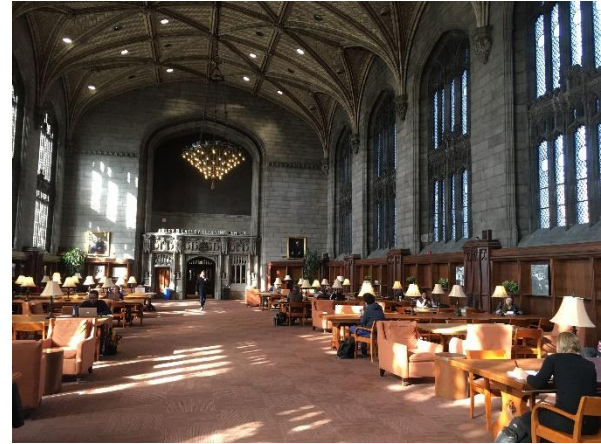
Díky tomu, že bydlíme zhruba sedmdesát kilometrů západně od Chicaga, vstáváme již před šestou. Po snídani nás hostitelský táta, tedy spíš děda, odváží na nádraží. Devadesátiminutovou cestu vlakem jsem si ale docela oblíbila. Můžete si číst, poslouchat hudbu, pozorovat pole se sklizenou kukuřicí, a pokud máte štěstí na spolusedící, tak i vést zajímavé rozhovory. Vystupujeme z vlaku a procházíme středem města až k Chicago Cultural Center, bývalé městské knihovně, kde máme sraz s ostatními. Jsme tu o něco dřív, takže se ještě stavujeme v jedné z kaváren, které jsou tu doslova na každém kroku. Většina Američanů si ráno nedokáže představit bez půllitrového hrnku kávy.

Budovou kulturního střediska nás provází univerzitní profesor umění, ukazuje nám, jak se architekt Tiffany inspiroval antikou, provází nás po koncertním sále, odkud se naskýtá ohromující pohled na další architektonické skvosty v Millenniumu parku. Po prohlídce interiéru se přesouváme do chladných, rušných ulic, navštívujeme několik zajímavých budov, z nichž zmíním State of Illinois Building, prosklený objekt atypického tvaru, symbol svobody ve vládě. Po skončení přednášky dostáváme volno, během kterého máme možnost někde se naobědvat a navštívit pár obchodů. Odpoledne se scházíme v Art Institute of Chicago, největší galerii ve městě. V sálech je k vidění vše od pradávných sošek asijských bohů po práce současných fotografů. Jako nejzajímavější shledávám pavilon moderního umění, kde najdete díla umělců, jakými byli Dalí, Miró, Picasso či Warhol, společně se sekcí věnované architektuře, kde jsou vystaveny modely pozoruhodných projektů. Dvě hodiny na prohlídku jsou žalostně málo, nicméně musíme se přesunout na předměstí, do Cicera, kde na nás čekají v české škole T. G. Masaryka. Celá tato západní oblast za Chicagem patřila kdysi českým imigrantům, mohli jste tam v klidu žít, aniž byste promluvili slovo anglicky. V posledních 25 letech ale vystřídali Čechy přistěhovalci z latinské Ameriky, nápisy obchodů na Cermak Avenue.

V malé budově školy dnes vystoupíme s naší prezentací o Karlu Čapkovi, čímž dosáhneme jednoho z hlavních cílů naší návštěvy Chicaga. Zatímco v ústraní večeříme bramborový salát, který pro nás škola přichystala, a plní nervozity si opakujeme naše poznámky, hlavní sál se pomalu naplňuje hosty. Prezentaci několika větami uvedou přední osobnosti z tamější české komunity, pak přichází řada na nás. Prezentujeme Čapkovy životní osudy, rozebíráme jednotlivá díla a předčítáme úryvky z RUR a z Dášanky. Publikum je milé, vnímavé a dokonce se nám ho podařilo nejednou rozesmát. Po skončení prezentace máme možnost si s každým z nich popovídat, ať už česky či anglicky. Naše hostitelská rodina se také přišla podívat. Ze školy pak jedeme rovnou domů, my, studenti, s pocitem úlevy, že už to máme za sebou a naše rodina, šťastná, že měla příležitost opět se shledat se svými přáteli.

Pátek 30.10.2015

As usually, we left home at 6:30 and went to WPCP. The classes start at 8AM, but at 9 our group already had a meeting at Cultural Center, so I left Payton just after a few minutes. As soon as everybody from our group was there, we used a bus to get to the University of Chicago. There we met Kyle, a former student of UC, who guided us through the university. After the tour we went to Smart Museum, which was a small art museum near the university. Then we visited the Museum of Science and Industry, which was really amazing, because it was full of games. It wasn't the kind of museum we are used to in Prague. Our group programme ended at 4PM, when the museum closed. After that, I went with the others to see the top of Willis (Sears) Tower. We stayed there for almost 2 hours.

After this, I was picked up by my host family and went to see with Gloria (my exchange student) and her 2 friends a match of American football between WPCP and another high school.

Sobota 31. 10.2015

Dnešek jsem začal uvítanou možností přispět si po pracovním týdnu, kdy jsem vstával spolu se svou studentkou Ivanou do školy v půl šesté ráno, byla dnešní osmá hodina balzám. Ještě před odchodem jsem postavil přede dveře domu mnou vyřezanou dýni. Okolo půl deváté v české škole Tomáše Masaryka začal náš

program. Napřed jsme si povídali s americkými dětmi ve věku 8-13 o České republice a Karlu Čapkovi. Druhá skupina studentů si s dětmi hrála na pohádku o Pejskovi a Kočičce, konkrétně "Jak pekli dort". Pak jsme začali s hlavní náplní dne - stavění robotů z krabic na motivy díla Karla Čapka R.U.R.. První robot šel ztěžka, museli jsme ztěžka a teprve jsme si osvojovali techniky stavění robotů.

Stavba druhého robota (stavěn za spolupráce s dětmi předškolního věku) byla mnohem lehčí. Po dokončení

naší "roboty" jsme měli dohodnutý speciální

program s našimi studenty a studentkami, byl totiž Halloween! Já jsem šel spolu s Tomášem, Tomassem a Ivanou a jejími kamarády na proslulý "trick or treating". Tomáš si cestou na trick or treating vyzkoušel masku Donalda Trumpa. Opravdu jsme si našimi oslnivými kostýmy vysloužili téměř 1,5 kila cukrovinek včetně Nerds (!). Všechny domy byly krásně vyzdobené a díky teplému počasí jsme venku vydrželi od šesti do osmi večer. Po vrácení domů společně s americkými kamarády jsme ale ještě podnikli krvavou Nerf válku. Po celém dni (hlavně po stavění robotů) jsem byl strašně unavený, ale to mě nezastavilo sledovat do noci NHL spolu s mým "host-dad", též velkým fanouškem hokeje. Náš osmý den v Chicagu se opravdu vyvedl.

Neděle 1. 11.2015

Když jsem se 1. listopadu ráno vzbudila, ve vzduchu stále ještě visely zbytky nadšení i trochu strašidelné nálady z předchozího dne. Mlhavé světlo zpoza závěsů přízračně ozařovalo půlku pokoje, jak se podzimní slunce za oknem líně šplhalo nad obzor. Hned ráno jsem si sbalila kufr, abych si mohla poslední den v Chicagu, který už netrpělivě klepal na dveře, užít v co největším klidu.

Po snídani jsme s Terkou a Ann vyrazily do města, abychom se podívaly do všech malých obchůdků, které jsme zatím nestihly prozkoumat. Navštívily jsme obchod s komiksy, antikvariát a knihkupectví, kde jsem si koupila knihu, kterou jsem si již velmi dlouho chtěla přečíst. Čtení jsem ale prozatím ještě odložila, čekalo nás totiž poslední odpoledne s našimi hostiteli. S nimi jsme se vydali na český hřbitov.

Sluneční paprsky jemně vykreslovaly povědomá jména na náhrobcích, lemovaných žlutě a červeně zbarvenými stromy, které se táhly jakoby do nekonečna. Vůbec bych byla nečekala, že největší český hřbitov, jaký jsem kdy v životě viděla, najdu ve městě, které je nejdál ze všech míst, kam jsem se zatím za svůj život podívala. Na hřbitově jsme si prohlédli například hrobku Antonína Čermáka, někdejšího starosty Chicaga, nebo mauzoleum postavené na počest T. G. Masaryka. Měla jsem při tom zvláštní pocit a vzpomněla jsem si na Ellis Island v New Yorku, kde jsem se před 8 lety snažila pochopit, jaké to je, odejít z domova a podniknout dlouhou zaoceánskou plavbu, o jejímž cíli má člověk jen mlhavé představy.

Po prohlídce hřbitova už byl čas vrátit se zpátky domů. Cestou ve mně doznívaly pocity z českého hřbitova, byla jsem trochu smutná, že náš pobyt tady už brzy skončí, ale také jsem se už těšila domů, že budu všechno vyprávět a také že se na svůj pobyt v Chicagu budu moci podívat z odstupů.

Poslední den a návrat (2.-3.11.2015)

Poslední den jsem se časně ráno probudila u své hostitelské rodiny. „Tak poslední den!“ pomyslela jsem si a začala zklamaně balit kufr s vidinou toho, že svou hostitelskou rodinu asi minimálně další dva roky neuvidím. Po sbalení všech věcí, které se mi pomalu po všech amerických nákupech nevešly do tašky, jsem šla dolů do kuchyně na snídani. Při snídani jsme si ještě naposledy naplánovali, co budeme dnes dělat. Asi v deset hodiny jsme všechny naše kufry a tašky naložili do auta a udělali poslední společné foto před domkem. Poté jsme jeli do centra Chicaga, kde jsme navštívili slavný Millennium Park se známou fazolí. Počasí bylo opravdu vydařené- asi 23 stupňů Celsia, tudíž počasí na tričko, ani zima, ani teplo a příjemný větřík. U fazole jsme se vyfotili a potom jsem ještě s Kačkou (mojí spolubydlící u hostitelské rodiny) nakoupila pár dárečků pro naše rodiny a kamarády. Poté jsme se ještě šli podívat k jezeru Michigan a nakonec jsme museli odjet na letiště. Naše rodina a některé studentky z Paytonu se zde s námi přišly rozloučit, odbavili jsme se a v 19:15 místního času naše letadlo vzlétlo a razilo do Evropy.

Pokračování

Dopoledne jsme měli volné, nicméně, já jsem ještě absolvoval 1. hodinu vyučování na Walter Payton College Prep, abych se zde rozloučil s americkými kamarády. Poté jsem se setkal s Josefem u observatoře, ze které je úžasný výhled na celé Chicago a jeho nenapodobitelné „skyline“. Pokračovali jsme do centra na State Street, kde jsme si dopřáli poslední americké nezdravé jídlo ve fastfoodu Wendy's. Následovala závěrečná procházka městem zahrnující návštěvu Dylan's Candy Bar a Disney Store. Nakonec nás vyzvedla moje „host máma“, odvezla nás domů, kde jsem se rozloučil se všemi členy rodiny. Pak následovala cesta na O'Hare (konkrétně terminál 5) a smutné loučení s lidmi, se kterými jsem toho tolik prožil a nejraději bych je nikdy neopustil. Po rozloučení jsme se odbavili a absolvovali přísnou americkou bezpečnostní kontrolu, která zahrnuje i prohlídku obuvi. Po krátkém občerstvení v bezpečnostní zóně jsme nastoupili do letadla a v 19:15 opustili Chicago. Let byl převážně noční, takže většina z nás po večeri ihned usnula. Na přestup v Zürichu, kam jsme dorazili v 11 hodin ráno, jsme tentokrát měli více času, takže se zpáteční cesta nesla v poněkud klidnějším duchu. Letadlo na lince do Prahy se ale opozdilo a do vlasti jsme dorazili až ve 14:20.

Tímto celý úžasný výlet končí.